

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: J. B.
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Miketou,
sídlem Jaklovecká 18, 710 00 Ostrava, Slezská Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/183013-915, sp. zn. SZ/MPSV-2021/140486-915, ve věci příspěvku na péči,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/183013-915, sp. zn. SZ/MPSV-2021/140486-915, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Petra Mikety, advokáta se sídlem v Ostravě, Jaklovecká 18, **se určuje** částkou ve výši 3 146 Kč a bude mu vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Karlových Varech (dále též jen „správní orgán prvního stupně“ a „prvostupňové rozhodnutí“) a jeho návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči byl zamítnut. Prvostupňovým rozhodnutím byl přitom žalobci od února 2021 zvýšen příspěvek na péči z měsíční částky 880 Kč na částku 4 400 Kč.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Správnímu orgánu prvního stupně byl dne 26. 2. 2021 doručen návrh žalobce na změnu výše již přiznaného příspěvku na péči, jímž žalobce požadoval navýšení příspěvku na péči ze stupně I (lehká závislost) na stupeň III (těžká závislost).
3. Dne 18. 3. 2021 bylo formou dotazníku provedeno sociální šetření, v němž žalobce specifikoval, které aktivity základních životních potřeb je schopen zvládat sám, které s pomocí a které vůbec, přičemž vymezil důvody, pro něž dané aktivity nezvládá, resp. vyžaduje pomoc při jejich realizaci.
4. Dne 9. 6. 2021 vyhotovila lékařka OSSZ Cheb posudek o zdravotním stavu žalobce – posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči. Jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce shledala smíšené a jiné poruchy osobnosti a obsedantně-kompulzivní poruchu těžšího stupně. Lékařka došla k závěru, že žalobce nezvládá celkem pět základních životních potřeb; konkrétně se jednalo o orientaci, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity a péči o domácnost.
5. Na základě výše uvedeného posudku správní orgán prvního stupně rozhodl dne 3. 8. 2021 o navýšení poskytovaného příspěvku na péči z částky 880 Kč na částku 4 400 Kč měsíčně počínaje únorem 2021, neboť u žalobce byla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu shledána neschopnost zvládat pět základních životních potřeb ve smyslu § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“).
6. Žalobce napadl dne 20. 8. 2021 prvostupňové rozhodnutí odvoláním, v němž se mj. domnívá, že nezvládá i další základní životní potřeby, konkrétně mobilitu, tělesnou hygienu a péči o zdraví. Žalobce v odvolání blíže rozvedl důvody, proč tyto základní životní potřeby, resp. aktivity, není schopen vykonávat sám.
7. Žalovaný za účelem zjištění stupně závislosti žalobce zadal Posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, oddělení výkonu posudkové služby Plzeň (dále jen „PK MPSV“ či jen „posudková komise“) vypracování posudku. Dne 27. 10. 2021 posudková komise uzavřela, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního

stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, není však neschopen zvládat minimálně tři nebo čtyři základní životní potřeby. Posudková komise vzhledem ke zjištěnému zdravotnímu stavu žalobce uznala samostatnou nezvladatelnost pouze dvou základních životních potřeb, a to osobní aktivity a péče o domácnost. Posudková komise měla za to, že žalobce není osobou starší 18 let věku, jež se podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Na podkladě citovaného posudku vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

III. Obsah žaloby

8. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 4. 2. 2021 a jejím doplněním žalobce s posudkem posudkové komise nesouhlasí, neboť se jeho psychické onemocnění projevuje v běžných životních situacích natolik, že bez pomoci třetí osoby není schopen dané situace zvládat. Posudková komise nepřihlédla k sociálnímu šetření, zprávám odborných lékařů a posudku posudkového lékaře OSSZ.
9. Žalobce též namítl, že nebyl posudkovou komisí osobně vyšetřen, k jejímu jednání nebyl pozván, což ve svém konkrétním případě považuje za podstatné, neboť tvrdí, že jej psychické onemocnění hendikepuje při výkonu běžných životních potřeb.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný sdělil, že nemá pochybnosti o odborném posouzení zdravotního stavu žalobce ze strany posudkové komise. Dle žalovaného je v souzené věci posudek adekvátním podkladem pro rozhodnutí. Posudková komise vycházela při posouzení zdravotního stavu žalobce z aktuálních lékařských zpráv a měla k dispozici mj. i psychiatrická vyšetření žalobce. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
12. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s.ř.s.).
13. **Žaloba je důvodná.**
14. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
15. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.

16. Podle § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče uvedený v § 83 nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1 nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace.
17. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve:
- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládnout tři nebo čtyři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládnout pět nebo šest základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládnout sedm nebo osm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládnout devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
18. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládnout tyto základní životní potřeby:
- a) mobilita,
 - b) orientace,
 - c) komunikace,
 - d) stravování,
 - e) oblékání a obouvání,
 - f) tělesná hygiena,
 - g) výkon fyziologické potřeby,
 - h) péče o zdraví,
 - i) osobní aktivity,
 - j) péče o domácnost.
19. Dle § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách platí, že se při vyhodnocení schopnosti zvládnout základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládnout základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
20. Podle § 9 odst. 5 citovaného zákona pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládnout základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných

pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

21. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.
22. Podle § 2a téže vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
23. Krajský soud předně poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (za všechny jmenuje například jeho rozsudek ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27), která předznamenává rozsah soudního přezkumu v právě posuzované oblasti. Podle citovaného rozhodnutí soudy nemají potřebné znalosti pro hodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jeho vlivu na schopnost zvládat základní životní potřeby. Protože je pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči třeba odborných medicínských znalostí, je rozsah soudního přezkumu v těchto věcech limitován.
24. Rozhodnutí v dané věci je tak závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise. Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek o zdravotním stavu, ze kterého při posouzení nároku na příspěvek na péči vychází, splňuje požadavky na úplnost, správnost a přesvědčivost.
25. Podle § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách stupeň závislosti pro účely odvolacího řízení posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; a za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
26. V posudku odborné lékařské komise se přitom hodnotí celkový zdravotní stav žadatele o příspěvek na péči ve vazbě na schopnost či neschopnost zvládat stanovené základní životní potřeby a zaujímají se v něm též posudkové závěry o závislosti na pomoci jiné fyzické osoby a stupni této závislosti.
27. V předmětné věci žalobce nesouhlasil se závěry posudkové lékařky OSSZ Cheb, ze kterých vycházel správní orgán prvního stupně, neboť se domníval, že kromě pěti uznaných

základních životních potřeb jako nezvládaných, nezvládá další tři základní životní potřeby (a to mobilitu, tělesnou hygienu a péči o zdraví).

28. V rámci odvolacího řízení, na jehož základě bylo vydáno napadené rozhodnutí, proto žalovaný doplnil dokazování posudkem PK MPSV ze dne 27. 10. 2021. Daný posudek se stal krucialním podkladem pro vydání a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
29. Žalovaný konstatoval na straně 8 napadeného rozhodnutí, že posudková komise při posouzení zdravotního stavu žalobce vycházela z úplné a dostatečné zdravotní dokumentace, z provedeného sociálního šetření a vlastního vyšetření žalobce a že byly zjištěny všechny zdravotní skutečnosti potřebné pro spolehlivý posudkový závěr a dostatečné pro vyhodnocení funkčního dopadu nepříznivého zdravotního stavu žalobce na schopnost zvládat základní životní potřeby pro nárok na příspěvek na péči.
30. Krajský soud nejprve musí korigovat závěr žalovaného v tom, že posudková komise provedla vlastní vyšetření žalobce, neboť z posudku posudkové komise se podává, že žalobce nebyl jednání posudkové komise přítomen. Jinak v právě citovaném konstatování žalovaného nelze principiálně shledat žádné pochybení.
31. Neobstojí však již skutečnost, že napadené rozhodnutí, jakkoliv je v jeho odůvodnění na začátku podrobně popsán vývoj správního řízení, následně již jen „opisuje“ posudek posudkové komise a cituje relevantní právní předpisy. Není z něj nikterak zřejmé, jakými vlastními úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty žalobce. Takové rozhodnutí je proto třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).
32. V napadeném rozhodnutí totiž zcela absentuje hodnocení skutkových a právních otázek; žalovaný se omezil toliko na konstatování, že posudková komise měla k dispozici úplnou zdravotní dokumentaci žalobce a že byly zjištěny všechny zdravotní skutečnosti potřebné pro spolehlivý posudkový závěr. To je z hlediska objasnění podstatných myšlenkových pochodů a úvah vedoucích žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí nedostatečné. Žalovaný při vlastním posouzení důkazní situace vůbec neuvedl, jak hodnotí či jaký význam pro jeho rozhodování mají sociální šetření a odborné závěry posudkové komise. Napadené rozhodnutí též zcela postrádá bližší vypořádání se a odůvodnění realizované změny prvostupňového rozhodnutí, jímž správní orgán prvního stupně zvýšil žalobci příspěvek na péči; závěrem napadeného rozhodnutí žalovaný již jen zavázal správní orgán prvního stupně, aby zahájil správní řízení z moci úřední ve věci příspěvku na péči na základě nově zjištěných skutečností.
33. Je pravdou, že žalobce sám nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nenamítal, avšak nelze přehlédnout, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať již pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je vadou natolik závažnou, že je soud povinen k ní přihlížet z úřední povinnosti, a takové rozhodnutí žalovaného musí být podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).

34. Kromě výše uvedeného se krajský soud neztotožňuje se žalovaným ani v tom směru, že závěr posudkové komise lze považovat za spolehlivý a dostatečný pro vyhodnocení funkčního dopadu nepříznivého zdravotního stavu žalobce na schopnost zvládat základní životní potřeby pro nárok na příspěvek na péči.
35. Podstatným žalobním bodem byl nesouhlas žalobce se závěrem posudkové komise, která nepřihlédla k sociálnímu šetření a odborným lékařským zprávám. Nutno poznamenat, že nezvládání základních životních potřeb (mobility, tělesné hygieny a péči o zdraví) žalobce namítal podrobně již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (s ohledem na to, že bylo prvostupňovým rozhodnutím uznáno, že nezvládá pět základních životních potřeb – pro připomenutí orientace, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity a péče o domácnost).
36. S ohledem na § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., krajský soud nemá možnost v posuzované právní věci vyžádat od posudkové komise doplňující posudek, jehož úkolem by bylo dodatečně podrobně a konkrétně odůvodnit zvládání/nezvládání základních životních potřeb žalobcem.
37. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, pak vyplývá, že *„v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností a v pravomoci odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila.“*
38. Krajský soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise je v tomto ohledu zcela nepřesvědčivý a neúplný. K samotnému posudku pak krajský soud konstatuje následující:
- posudek PK MPSV obsahuje přehled zdravotnické dokumentace žalobce, ze které posudková komise vycházela a diagnózu jeho onemocnění, přičemž jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu shledala posudková komise smíšenou poruchu osobnosti s obsedantně kompulzivní symptomatikou. K tomuto nemá krajský soud žádných výhrad;
 - v samotném posudkovém hodnocení dospívá posudková komise k odlišnému závěru než posudková lékařka OSSZ s tím, že posudková komise u žalobce neuznala jako samostatně nezvládanou základní životní potřebu orientaci, oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby; posudková komise, i přesto že v úvodu svého posudku připouští, že od července 2020 byl žalobci přiznán příspěvek na péči I stupně, nijak dále neodůvodňuje závěr, že žalobce již nezvládá pouze dvě základní

životní potřeby. Z posudku není vůbec seznatelné, zda došlo u žalobce ke zlepšení zdravotního stavu či k posudkovému omylu v předcházejícím řízení;

- posudek posudková komise koncipovala tak, že k posuzovaným základním životním potřebám vždy uvedla, co je u nich obecně hodnoceno, jaké zdravotní postižení by měla osoba mít, aby byla daná základní životní potřeba uznána jako nezvládaná. Posudek však již postrádá zdůvodnění toho, jak se v individuálním případě žalobce promítá či nikoliv rozhodující příčina jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (tedy smíšená porucha osobnosti s obsedantně kompulzivní symptomatikou) do zvladatelnosti té které konkrétní životní potřeby. V průběhu celého správního řízení totiž žalobce poměrně konzistentně tvrdil, že má obsedantně kompulzivní poruchu spočívající ve fobii z lidí, odpadkových košů a panickém strachu z popelnic, a proto tu kterou životní potřebu nezvládá vykonat sám (asistent musí např. odstranit odpadkové koše a popelnice z blízkosti žalobce či dezinfikovat veřejnou toaletu před jejím použitím žalobcem). V posudku PK MPSV, který byl stěžejním podkladem pro napadené rozhodnutí, však zůstalo nevysvětleno, jak posudková komise „aplikovala“ vliv zjištěného postižení žalobce na zvládání posuzovaných životních situací;
- upřesnění vymezení životních potřeb rozhodných pro stanovení stupně závislosti na pomoci jiných osob lze nalézt v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb. Podle § 2a citované vyhlášky přitom platí, že k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některé z životních potřeb závislá na pomoci jiné osoby, postačí, pokud posuzovaná osoba nezvládá byt' jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze. Způsob, jak posudková komise, resp. žalovaný, hodnotili, zda a jak je žalobce s ohledem na své onemocnění schopen zvládat výkon základních životních potřeb - mobilita, orientace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, nicméně neodpovídá kritériím uvedeným v příloze č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., a to i přes poměrně obsáhlé a konkrétní odvolací námitky žalobce.
- na straně 5 posudku PK MPSV posudková komise citovala námitky žalobce, tj. jaké konkrétní aktivity u jednotlivých životních potřeb s ohledem na své zdravotní postižení nezvládá, avšak na tyto konkrétní komise nikterak nereagovala. Posudková komise pouze odkázala na své posudkové hodnocení, přičemž, jak již bylo uvedeno, to pokládá krajský soud za nepřesvědčivé, neúplné a neindividualizované;
- pro úplnost krajský soud dodává, že nelze souhlasit s posudkovou komisí ani v tom, že výkon fyziologické potřeby a tělesné hygieny prováděné mimo domácí prostředí nelze považovat za každodenní záležitost. Takováto úvaha by vedla k poměrně absurdnímu závěru, že zmiňované aktivity lze vykonávat toliko v domácím prostředí (*sic!*). Soudu se však jeví zcela možné a běžné, aby dané potřeby byly prováděny každodenně i mimo domácí prostředí.

39. Lze uzavřít, že žalovaný pochybil, pokud shledal posudek posudkové komise úplným a přesvědčivým, byť z něj není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností

dospěla posudková komise k závěru, že žalobce samostatně nezvládá pouze dvě základní životní potřeby (osobní aktivity a péče o domácnost). Jak již bylo konstatováno výše, posudek posudkové komise je ve věcech týkajících se příspěvku na péči stěžejním důkazem. Pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady mající základ v nedostatečném odůvodnění a nepřezkoumatelnosti, přenesse tyto vady i do rozhodnutí žalovaného, což se stalo i v právě posuzovaném případě.

40. Nad rámec shora uvedeného a pro úplnost krajský soud k žalobní námitce, že žalobce nebyl posudkovou komisí osobně vyšetřen a k jednání nebyl pozván, uvádí, že z právních předpisů nevyplývá ve všech případech povinnost posudkové komise umožnit na svém jednání účast posuzovaného. Posudková komise tedy primárně nepochybila, pokud dne 27. 10. 2021 jednala v nepřítomnosti žalobce. Krajský soud ovšem připomíná, že ačkoliv i podle judikatury Nejvyššího správního soudu není osobní vyšetření posuzované osoby posudkovou komisí zákonnou podmínkou, mělo by být pravidlem v případech, kdy existují určité nedostatky v posouzení zdravotního stavu a posouzení schopností ovlivňujících zvládání základních životních potřeb. Osobní vyšetření posuzované osoby by bylo způsobilé tyto pochybnosti vyvrátit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 3 Ads 214/2014-25).

VI. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud na základě všech výše zmíněných důvodů napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s.ř.s.
42. Žalovaný nechť se v dalším řízení soustředí zejména na řádné a smysluplné odůvodnění rozhodnutí o vlastní úvahu, jimiž se řídil při hodnocení skutkových i právních otázek, jakož i při vypořádání odvolacích námitek žalobce. Zároveň nechť jsou v dalším řízení odstraněny vady řízení spočívající v neúplnosti, a tím i nepřesvědčivosti posudku posudkové komise MPSV ČR ze dne 27. 10. 2021, a je zvážena, ve světle výše zmiňovaných judikатурních závěrů, potřeba osobní účasti žalobce při jednání posudkové komise.
43. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ač byl žalobce v řízení procesně úspěšný, z obsahu spisu vyplývá, že mu žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.
44. Žalobci byl ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s.ř.s. zástupce z řad advokátů Mgr. Petr Miketa, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud přiznal výrokem III. rozsudku zástupci žalobce odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 2 000 Kč, a to za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání ve věci samé) podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 600 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů byla

[Sem zadejte text.]

navýšena o daň z přidané hodnoty v zákonné výši, celkem činí 3 146 Kč a bude zástupci žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 6. září 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.